

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného JUDr. Helenou Teissingovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Křížíkova 1, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2002 č. j. 47 Ca 56/2002-23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Heleny Teissingové **se určuje** částkou 650 Kč. Tato částka **bude vyplacena** z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalobce (navrhovatel) jako stěžovatel napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2002 č. j. 47 Ca 56/2002-23, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 10. 2001, č. xxx, jímž byla zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod z důvodů nesplnění podmínek stanovených v „§ 39“ zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a ve smyslu Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi „ČR a SR“. Městský soud v Praze v napadeném rozsudku vycházel ze skutečností, že žalobce (navrhovatel) byl uznán plně invalidním polským lékařem ve W. od 29. 12. 2000 a podle zprávy ZUS N. S. založené v dávkovém spise o dobách zaměstnání do r. 1999 a na základě zjištění o době zaměstnání v České republice v letech

1995 - 1998 bylo prokázáno v rozhodném období deseti let před uznáním plné invalidity (tj. v období od 29. 12. 1990 do 28. 12. 2000) získání 3 roků a 179 dní pojištění. Soud zaujal názor, že nebyly splněny zákonné podmínky nároku na plný invalidní důchod, spočívající v potřebné době pojištění v deseti letech před vznikem invalidity podle § 40 odst. 1, 2 zákona č. 155/1995 Sb. Soud také vycházel z toho, že žalobce (navrhovatel) ani netvrdil žádné další doby pojištění. K poukazu rozhodnutí žalované na Smlouvu o sociálním zabezpečení mezi „ČR a SR“, uvedl soud, že správně má být uvedeno „...a PR“, ovšem jedná se o písařskou chybu opravitelnou postupem podle § 47 odst. 6 správního řádu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b, d) s. ř. s. spočívající v nedostatku skutkových zjištění potřebných pro právní posouzení věci. Žalovaný vydal dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí ze dne 11. 6. 1999, kterým zamítl žádost o přiznání částečného invalidního důchodu a rozhodnutí ze dne 15. 10. 2001, kterým zamítl žádost o přiznání plného invalidního důchodu, vždy s poukazem na nesplnění doby pojištění. Opravný prostředek byl stěžovatelem podán řádně a včas proti oběma rozhodnutím, soud se ovšem zabýval jen opravným prostředkem podaným proti druhému rozhodnutí, aniž je ze spisu či rozsudku patrné, jak bylo vyřízeno odvolání proti rozhodnutí prvému. Ve spise jsou sice založeny rozhodné písemnosti, a to zejména doklady od ZUS N. S., ovšem pouze v polském jazyce, aniž byl pořízen jejich český překlad. V důsledku toho byly nesprávně zhodnoceny doby pojištění pro účely přiznání invalidního důchodu. Z rozhodnutí polských orgánů sociálního zabezpečení vyplývá uznání částečné invalidity k datu 1. 3. 1998 (doba rozhodná je od 1. 3. 1988 do 28. 2. 1998), uznání plné invalidity k datu 29. 12. 2000 (doba rozhodná je od 29. 12. 1990 do 28. 12. 2000). Z dopisu ZUS N. S. ze dne 13. 3. 2001 založeného v dávkovém spise vyplývá, že v Polsku byly pro přiznání důchodu uznány za období od 6. 8. 1988 do 28. 2. 1995 další doby zaměstnání, resp. pojištění v délce 63 měsíců a 10 dnů a za období od 1. 4. 1999 do 31. 12. 1999 pak ještě 7 měsíců a 23 dnů. Ve spise ovšem schází jakýkoliv doklad, zda stěžovatel ještě pracoval v r. 2000 a zda tak nezískal ještě další doby potřebné pro získání důchodu. Přitom z označeného dopisu ze dne 13. 3. 2001 se jednoznačně podává splnění doby potřebné pro přiznání částečného i plného invalidního důchodu. Stěžovatel považuje závěr soudu o nesplnění potřebné doby pojištění za následek špatného výkladu písemností polských orgánů a nedostatečného zjištění veškerých dob jeho zaměstnání. Rozsudek městského soudu je tak v rozporu se zákonem i vyhláškou č. 260/1948 Sb. (poznámka NSS: správně má být č. 261/1948 Sb.) o Úmluvě mezi ČR a Polskem o spolupráci na poli sociální politiky a správy. Pro řádné posouzení nároku měla být vyžádána nejen vlastní rozhodnutí o přiznání částečné a plné invalidity, ale i veškeré doklady o dobách zaměstnání, resp. pojištění včetně obou dávkových spisů z území obou států. Listiny od polských orgánů pak měly být přeloženy do českého jazyka, aby byly pro rozhodnutí věci jednoznačné a srozumitelné. Z těchto důvodů navrhuje stěžovatel zrušení rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná možnost podání vyjádření ke kasační stížnosti nevyužila.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížností jsou uplatněny důvody odpovídající důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 písm. b, d) s. ř. s.

V prvé řadě je třeba vážit tvrzení stěžovatele, že soud nerozhodl úplně o jeho opravném prostředku, když tím byla napadena dvě rozhodnutí ČSSZ. Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel v odvolání ze dne 2. 11. 2001 uvedl, že je podává proti rozhodnutí ze dne 15. 10. 2001 a proti rozhodnutí ze dne 11. 6. 1999, když obě považuje za nespravedlivá a proti

prvému z nich se marně odvolával. Z dávkového spisu je zřejmé, že rozhodnutí ČSSZ ze dne 11. 6. 1999 bylo stěžovateli doručeno dne 17. 6. 1999 a nebylo předmětem soudního přezkumu. Návrh na přezkoumání tohoto rozhodnutí soudem mohl být podán do 30 dnů od jeho doručení. Pokud v daném případě opravný prostředek směřoval i proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 11. 6. 1999, byl podán zjevně opožděně a soud by řízení o takovém prostředku musel odmítnout podle ustanovení § 250p občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002. Ze soudního spisu nevyplývá, že by tak soud učinil a Nejvyšší správní soud proto vážil, zda je tento postup na újmu zákonnosti napadeného rozsudku. Předmět řízení ve správním soudnictví v rozhodné době byl dán jednak osobou navrhovatele, jednak přezkoumávaným rozhodnutím. Směřoval-li opravný prostředek současně proti dalšímu rozhodnutí, ve vztahu k němuž byl zjevně opožděným, bylo by možno jej odmítnout i samostatně. Rozsudek byl vydán ve věci opravného prostředku proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 10. 2001 č. xxx, což je výslovně uvedeno ve výroku a k tomuto výroku se také vztahuje celé odůvodnění. Skutečnost, že soud současně neodmítl opravný prostředek směřující proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 11. 6. 1999, tedy není na újmu srozumitelnosti přezkoumávaného rozsudku, ani není jinou vadou řízení před soudem, pro kterou by bylo třeba rozsudek zrušit, neboť pro takovou vadu lze rozsudek zrušit, jen pokud má vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Stěžovatel dále namítá kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, a kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – tedy vadu řízení před soudem. Tyto kasační důvody považuje za naplněné tím, že nebyly vyžádány úplné doklady a pokud bylo vycházeno z dokladů předložených polským orgánem sociálního zabezpečení, nebyl pořízen jejich překlad do českého jazyka a tudíž nemohly být řádně vyloženy a zhodnoceny.

Jak bylo výše uvedeno, rozsudkem Městského soudu v Praze byla zkoumána zákonnost rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 10. 2001, č. xxx, jímž byla zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod a pouze ve vztahu k tomuto předmětu řízení se lze zabývat důvodností kasačních námitek.

Podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. má pojištěnec nárok na plný invalidní důchod, jestliže se stal plně invalidním a získal potřebnou dobu pojištění. Podle § 40 odst. 1 písm. f) téhož zákona potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků a podle odst. 2) téhož ustanovení se v tomto případě zjišťuje z posledních deseti roků před vznikem plné invalidity.

K tomu z dávkového spisu plyne, že správní orgán měl k dispozici lékařské posudky ze dne 2. 11. 1998, ze dne 27. 9. 2000 (částečná invalidita), ze dne 5. 6. 2001 (úplná invalidita k datu 29. 12. 2000), zprávu ZUS N. S. ze dne 13. 3. 2001 v polštině, z níž je ovšem i bez překladu zcela zřejmý přehled dob zaměstnání stěžovatele v měsících a dnech od r. 1973 do 31. 12. 1999, potvrzení a.s. R. N., a.s. M. H. v P., Maso-uzeniny- lahůdky L. N., T.-P. J., když z podnětu ZUS N. S. bylo provedeno došetření dalšího zaměstnání v T. N. Další doklady se pak vztahují k rozhodnutí z 21. 11. 2002. Pokud tedy stěžovatel namítá nedostatek rozhodnutí o přiznání invalidity, není námitka důvodná, neboť je správní orgán měl k dispozici a dovedil z nich pouze skutečnosti, z nichž vychází i stěžovatel. Nedostatkem

jejich překladu tedy nemohlo dojít k porušení práv stěžovatele a k nezákonnosti rozhodnutí. Pokud jde o doby pojištění, stěžovatel v kasační stížnosti obecně tvrdí, že zjištění nebyla úplná, nekonkretizuje, a neučinil tak ani v opravném prostředku, že by existovaly další doby pojištění, které nebyly vzaty v úvahu a o které doby se jedná. Soud byl přitom podle § 249 odst. 2, § 250 I odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002 vázán důvody opravného prostředku. Konkrétně stěžovatel poukazuje jen na dopis ZUS N. S. ze dne 13. 3. 2001, kde je v závěru konstatováno započtení dob pojištění pro účely přiznání důchodu v Polsku, a to od 6. 8. 1988 do 28. 2. 1995 v délce 63 měsíců a 10 dnů a za období od 1. 4. 1999 do 31. 12. 1999 v délce 7 měsíců a 23 dnů. Toto tvrzení není přesné. V předmětné zprávě mimo přehled dob zaměstnání jsou v závěru konstatovány doby od 6. 8. 1988 do 17. 3. 1989 – 7 měsíců a 12 dní a od 1. 7. 1990 do 28. 2. 1995 – 55 měsíců a 28 dní, celkem 63 měsíce a 10 dní. Nelze ovšem brát v potaz dobu předcházející době odvozené od data přiznání plné invalidity a navíc se tento závěr týká dob „pobierania renty“, které stěžovatel sám v odvolání proti rozsudku Městského soudu v Praze podaném dne 6. 7. 2002 identifikoval jako dobu přiznání invalidního důchodu v Polsku. Stejně tak v žádosti (korespondenčním formuláři), jsou všechny údaje o dobách pojištění i dobách ostatních uvedeny shodně a tento formulář je dvojjazyčný. Tedy veškeré rozhodné doby jsou jednoznačně uvedeny i v českém jazyce. Pokud jde o doby, na které poukazuje stěžovatel, jedná se pouze o náhradní doby pojištění, které by ovšem bylo možno hodnotit jako doby pojištění jen v mezích § 40 odst. 3, § 12 zákona č. 155/1995 Sb. Dané tvrzení je tak rovněž z hlediska naplnění podmínek pro přiznání plného invalidního důchodu v době rozhodování ČSSZ nerozhodné, stejně tak jako lze vyloučit možnost nesprávného výkladu soudem v důsledku skutečnosti, že označená zpráva byla psána v polštině. Závěr správního orgánu o nesplnění podmínek doby pojištění pro přiznání invalidního důchodu tedy byl dostatečně podložen a soud neměl důvod ke zrušení správního rozhodnutí pro nedostatek skutkových zjištění. Stejně tak soud rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a řízení jím vedené netrpělo vadou v důsledku nepřeložení označené zprávy z polštiny do češtiny. Pokud přezkoumal rozhodnutí v mezích námitek opravného prostředku a správní rozhodnutí podle § 250q odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002, potvrdil, odpovídá jeho rozhodnutí zákonu.

Námítky o porušení vyhlášky č. 261/148 Sb. nejsou konkretizovány, fakticky byla při posouzení věci užita ve vztahu k pravomoci rozhodnutí o invaliditě (čl. 17) a proti tomu stěžovatel ničeho nenamítá.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal tvrzené důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b, d) s. ř. s., a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., když neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů nepřísluší a ohledně žalované ustanovení o náhradě nákladů úspěšnému účastníkovi řízení neplatí; proto jí právo nebylo přiznáno.

Stěžovateli byla pro toto řízení soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 250 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a sepis kasační stížnosti, a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů (§ 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b, d/, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů), celkem 650 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. 1. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu